

บางเสี้ยว
ในรอยกาล
The
TIMES

ANUSORN MARASA

อนุสรณ์ มาราสา

การอ่านคือฤดูกาลที่ไม่เคยเจียบเหงา

รวมเรื่องสั้น

บางเสี้ยวในรอยกาล The Times

พิมพ์ครั้งที่ 3 พฤศจิกายน 2568

ISBN (E-Book) 978-616-95027-1-5

บรรณาธิการ ประสานต์ พรหมทอง

ผู้ประพันธ์ อนุสรณ์ มาราสา

พิสูจน์อักษร อุทัยดิษฐ์ มาราสา

ออกแบบปก โรสมาลิน คงดี

จัดทำและจัดจำหน่าย สำนักพิมพ์ บลูเบิร์ด

50 หมู่ที่ 11 ต.ฉลุง อ.เมือง จ.สตูล 91140

โทรศัพท์ 074 799245

ราคา 120 บาท

แต่

คุณครูผู้ให้แสงสว่าง และกัลยาณมิตรผู้ร่วมทาง

คำนำผู้เขียน

รวมเรื่องสั้นบางเลี้ยวในรอยกาล เป็นผลงาน
เล่มที่ 3 ของผู้เขียน

หนังสือแต่ละเล่ม โดยเฉพาะเรื่องสั้นนั้น
นอกจากจะได้บันทึกเรื่องราวที่เกิดขึ้น ตัวผู้เขียน
เองก็ได้ทบทวนงานพร้อม ๆ กัน ยุคนั้น นักเขียน
ใช้แนวขนบเป็นส่วนใหญ่ มีน้อยที่เขียนแนว
ทดลองออกมาน่าสนใจ แต่ผู้เขียนไม่สันหัด จึง
มุ่งไปที่เนื้อหามากกว่าเทคนิคการเขียน

ทุกครั้งที่ได้เห็นงานตัวเองมีข้อบกพร่อง
ตรงไหนก็ปรับปรุงเพื่อพัฒนาไปพร้อมกัน เพื่อให้
งานเขียนดีขึ้นนั่นเอง

อนุสรณ์ มาราสา

บ้านริมคลอง จังหวัดสตูล

บางเลี้ยวในรอยกาล 5 อนุสรณ์ มาราสา

สารบัญ

คำนำ	5
1. เสื้อสีแดงวันรายา	7
2. ละครข้างเวที	26
3. ลัมบู ไทยแลนด์	47
4. ยุงกันปล่อง	71
5. โรงเรียนในโรงครัว	91
6. เปาะข้าว	110
7. ร้าง	131
8. กระเป๋าเจมส์บอนด์	150
ประวัติผู้เขียน	177

เสือสีแดงวันรายา

ในขณะที่ยามีละกำลังเดินทางกลับอยู่那儿 เธอได้ยินเสียงเรียกดังขึ้นใกล้ๆ จึงหันไปเห็นหญิงชรานั่งอยู่บนม้านหินอ่อนหน้าบ้าน

หญิงชรากวักมือเรียกเธอ ท่าทางเหมือนจะมีเรื่องจะบอกอย่างนั้นแหละ ถ้าเดินกลับไปบ้านตอนนี้ที่บ้านไม่มีใครอยู่สักคน นั่งคุยกับแกงเผ็ดเวลาก็ดีเหมือนกัน

บ้านหญิงชราหลังนี้สวยสะอาดตา มีสนามหญ้า มีสวนหย่อม น้ำตก ตัวบ้านเป็นแบบชั้นครึ่งสีน้ำตาล กระเบื้องมุงหลังคาสีเขียว ได้ยินว่าลูกชายทำงานธนาคาร อยู่บนกองเงินอย่างนั้น เนรมิตรให้สวยยังงี้ได้นี่นา

“ถ้าไม่รีบกลับนั่งคุยกันก่อนสิหลานสาว...” โต๊ะปะบิดะพูดด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา พร้อมกับมองหน้านักเรียนน้อยอย่างเพ่งพิศ เธอมีวงหน้าคล้ายฮัจยะบาสะผู้เป็นโต๊ะ สมัยสาวๆ นั้นนับ

เพื่อนสนิทคนหนึ่ง มิน่าล่ะ ใบหน้าเหมือนกัน
อย่างกับแกะ

“ไม่รีบหรอกจ้ะ” เด็กหญิงตอบพลางมอง
สิ่งของบนม้านั่ง มีขนมหน้าตาประหลาด
เขียนมาก พลุ ปืน ชนน้ำใบหนึ่ง

“โต๊ะชวนหลานแะกินขนมเท่านั้นแหละ
..” หญิงชราเลื่อนจานให้ยามีละ ขนมมีลักษณะ
วงรีสีน้ำตาลวางซ้อนติดกัน

“บางคนเรียกขนมหนูคนแก่ ที่จริงชื่อว่า
ขนมแห้ว” แล้วหญิงชราที่หัวเราะเบาๆ ออกมา
มองดูอีกทีก็คล้ายใบหูจริงนั่นแหละ

“โต๊ะลองทำดูว่ายังเป็นหรือเปล่า” หญิง
ชราบอกความเป็นมาขนมหน้าตาประหลาดให้ฟัง

“ลองทานดูสิ” เด็กหญิงหยิบขึ้นหนึ่งตาม
คำเชื้อเชิญ รสชาติหวานกลมกล่อมอร่อยจนต้อง
เพิ่มอีกชิ้น โต๊ะปีตะยืมน้อยยืมใหญ่ ขนมอร่อย
หรือหิวมาจากโรงเรียนกันนะ

“คนส่วนใหญ่เดี๋ยวนี้นิยมซื้อขนมสำเร็จรูป

กันหมดแล้ว เขาไม่ค่อยทำกันหรอก” ความจริง
เป็นอย่างไ้ะเล่ามันแหละ มะไม่เคยทำขนมที่
บ้านเลย ถ้าหิวขนมอะไรก็ซื้ออย่างเดียว

“วันจันทร์เป็นวันรายาแล้วนะ รู้หรือยังละ”
ได้ยินหญิงชรา บอกเธอประหลาดใจนัก ทั้งที่มี
เหลือเวลาอีกสองวันเท่านั้นทำไมที่โรงเรียน หรือที่
บ้านไม่มีใครพูดให้ฟังเลยสักคน

วันเวลาช่างไปหมุนรวดเร็วเหลือเกิน วันที่
เธอกับเพื่อนๆ เพิ่งไปมัสยิดไม่นาน เทศกาลวันรา
ยาทั้งสองนั้น ทั้งช่วงห่างกันสองเดือนกับสิบวัน
เผลอปืบเดียวถึงอีกแล้วหรือนี่

“มีเสื้อแดงใส่หรือยังละจ๊ะ” ไ้ะปีตะจำได้
ว่าสมัยก่อนใกล้ถึงวันรายาในหมู่บ้านจะครึกครื้น
เหนือบ้านทำยบ้าน ผู้ใหญ่มักถามเด็กว่าซื้อเสื้อ
แดงหรือยัง ทุกคนจะหยุดทำงานประจำในสวน
ยาง ในไร่ ในนาทั้งหมดเพื่อเตรียมทำขนม
เตรียมให้แขกเหรื่อ

“ยังไม่มีเลยจ๊ะ...” เด็กหญิงตอบด้วย

น้ำเสียงเศร้าสร้อย อดถามตนเองไม่ได้เลยว่า
ทำไมพ่อแม่ไม่ซื้อเสื้อแดงให้เธออย่างหญิงชรา
บอกนะ

“หลานต้องบอกให้ปะรูสิ...คงไม่ใจร้ายกับ
ลูกที่น่ารักหรอกนะจ๊ะ” ได้คุยกับเด็กนานๆ ที่
น้ำเสียงใต้ตะปัดะฟังดูสุขใจยิ่งนัก

บ้านหญิงชราคืนวันเปลี่ยนผ่านไปอย่าง
ช้าๆ เป็นปกติ คึกคักขึ้นมาหน่อยตอนเวลาเกือบ
สองทุ่ม เวลาที่ลูกชาย ลูกสะใภ้ พร้อมกับ
หลานสาวคนหนึ่งเดินทางถึงบ้าน แต่เสียงเอะอะ
กีดังไม่นานก็เงียบไป เพราะทุกคนต้องรีบเข้านอน
พักผ่อน เอาแรงลุกขึ้นตื่นไปทำงาน และเรียน
หนังสือในวันรุ่งขึ้น

“วันร่ายาก็จะละหมาดที่มัสยิดเหมือนกัน
นะ จะพาขนมไปให้เด็กๆ ทาน แล้วพบกันที่มัสยิด
นะจ๊ะ” ใต้ตะปัดะพูดด้วยน้ำเสียงสุขใจยิ่งนัก

“จ๊ะ..” เด็กหญิงตอบรับ

หญิงชรามองใบหน้าของยามีละ เธอมีอายุคร่าว

บางเสี้ยวในรอยกาล 10 अनुसर्णी मारासा

เดียวกับหลานสาวที่เรียนชั้น ป.หนึ่ง แต่ติดรถป๊ะ
ไปเรียนในเมือง กว่าจะกลับถึงบ้านก็ค่ำมืด วันๆ
แทบจะไม่ค่อยได้เล่นเห็นหน้า แทบลืมไปว่ามี
หลานกะเขาคนหนึ่ง

หากมีวันหยุดประจำสัปดาห์ลูกชายมักจะ
พาครอบครัวเที่ยวนอกบ้าน ลูกชายก็เคยชวนให้
ติดรถไปด้วย หญิงชราเลือกที่จะอยู่เฝ้าบ้าน
มากกว่า

ก่อนที่เด็กหญิงขอตัวกลับบ้านคำวันนั้น
โต๊ะปัดะมอบขนมใส่ถุงให้ไปฝากที่บ้าน เธอตั้งใจ
เก็บขนมเอาไว้ให้ป๊ะมะทาน ตามที่หญิงชราตั้งใจ
ป๊ะมะชอบทานขนมมธุคนแก่หรือเป่ล่านะ
เด็กหญิงถามตนเอง

ครั้นพอเดินกลับถึงบ้าน เธอจะรีบเปลี่ยน
เสื้อผ้ารีบเปิดโทรทัศน์ดูหนังฆ่าเวลา ยามีละชอบ
นอนเล่นบนโซฟาในห้องรับแขก ความอ่อนเพลีย
ทั้งวันอยากนอนหลับสักตื่น ในระหว่างรอป๊ะมะ
กลับถึงบ้าน

ชีวิตประจำวันยามี้ละคือตื่นแต่เช้า พอ แต่งตัวเสร็จเดินไปรอรถตู้หน้าปากซอย ครั้นถึง เวลาเลิกเรียนรถตู้คันเดิมก็จะมาทิ้งตรงที่เดิม หมุนเวียนเหมือนวงกลม การเป็นอยู่จึงไม่ได้ แตกต่างกับหญิงชราคนนั้นนักหรอก

เคลิ้มๆ ใกล้เคียงปิดตาหลับ เด็กหญิงมองเห็น ตนเองใส่เสื้อสีแดงแจ๊ดพร้อมกับเพื่อนหลายคน เด็กๆ พร้อมใจกันใส่เสื้อสีแดงลานตา เดินไปทาง ไหน คล้ายดอกไม้กำลังเคลื่อนไหว ยามี้ละ มองเห็นตนเองกับเพื่อนร่วมห้องเดินทางไปมัสยิด ทุกคนมีสีหน้าเบิกบานในเทศกาลวันรายา ประจำปี

“ยามี้ละใส่เสื้อสวยจังเลย ” ไฉไลออกปาก ชมได้ยินเสียงชมถึงเสื้อตัวงามก็อดปลื้มใจไม่ได้ เพื่อนๆ ต่างรุมล้อมมองดูเสื้อของเธออย่างตื่นเต้น

“ราคาคงแพงมากสินะ” อุมมีถามถึงเรื่อง ราคา เธอบอกว่าป๊ะเป็นคนซื้อให้จากในเมือง เธอ ไม่ทราบหรอกว่าราคามันเท่าไรแต่คงหลายร้อย

บาทนั้นแหละ

ในภาพใกล้เค็ลล์หลับ เห็นภาพตนเอง
พร้อมปะ มะ ไปเยี่ยมญาติ แวะทานขนมที่บ้าน
เพื่อนปะ เพื่อนมะ ตกตอนเย็นก็ไปเยี่ยมภูโบว์โต๊ะ
บันเหนื่อหมู่บ้าน

ในตอนบ่ายพากันไปเยี่ยมโต๊ะปีตะ ใน
ฐานะเป็นแขกคนหนึ่งของหมู่บ้าน หญิงชรา ยกขนม
หลายชนิดที่ไม่คุ้นเคยออกมาให้ทาน ล้วนแต่เธอ
ไม่เคยพบเห็นและลิ้มลองรสชาติมาก่อนเลย ขนม
รังต่อ แหนรำ บะฮูญ อีกหลายอย่าง โต๊ะปีตะ
พร่ำพูดถึงความมีน้ำใจหลานที่ได้มาเยี่ยมถึงบ้าน
ไม่ขาดปาก

“ยามีละตื่นได้แล้วจ๊ะ” แว่วได้ยินเสียงดัง
ขึ้น พร้อมรู้สึกถูกเขย่าตัวแรง ๆ พอลืมตาตื่นขึ้นก็
เห็นมะยืนอยู่

“นั่นขนมอะไรหรือจ๊ะ” เมื่อเห็นถุงขนมวาง
ใกล้ๆ กระเป๋าโรงเรียนมะถามขึ้นด้วยความสงสัย
“ขนมโต๊ะปีตะบ้านตรงปากซอยฝากให้จ๊ะ”

บางเสี้ยวในรอยกาล 13 อนุสรณ์ มาราสา

นอกจากไม่เห็นดีใจอะไรกับของฝากแล้ว มะยัง
มองว่าลูกได้เสียมารยาทต่อหญิงชราามากทีเดียว

“ลูกอย่าไปรบกวนแกอีกนะจ๊ะ”

“โຕະเรียกไปหา ไม่ได้ไปเองสักหน่อย ”

บอกมะตามตรง แล้วถือโอกาสพูดเรื่องเสื้อสีแดง
วันรายาด้วย

“มะต้องซื้อให้ด้วยนะจ๊ะ”

“เพิ่งซื้อเมื่อรายาที่แล้วก็ยังดีเลยนะ ซื้อให้
เปลืองเงินทำไมอีกล่ะ” นางไม่เคยได้ยินเรื่องเสื้อ
สีแดงมานานมากแล้ว จึงมองหน้าลูกสาวอย่าง
แปลกใจ

นี่เพราะคงไปนั่งคุยกับโຕະบิตะยาเยาะนั่น
กระมัง ทำให้ลูกสาวมีความคิดเพี้ยนตามไปด้วย
ถึงนี่ก็อยากซื้อเสื้อในวันรายาขึ้นมาราวกับบุญ
ยง เธอต้องกำชับลูกสาวไม่ให้พบหญิงชราที่นั่นอีก
เด็ดขาด

คืนนั้น เด็กหญิงฝันถึงเสื้ออีกครั้ง ในฝันเธอกับ

เพื่อนร่วมห้องเรียนนัดหมายใส่เสื้อสีแดง รวากับ
วันประกวดเสื้อใครสวยที่สุด在校กาลนี้

หลังจากละครหมดเสร็จแล้ว เด็กๆพากันจับ
กลุ่มกันพูดคุยเรื่องเสื้อตัวงาม เพื่อนบางคนว่า
มะให้ช่างตัดให้ บางคนบอกว่าปะพาไปซื้อเสื้อ
สำเร็จรูปที่มีวางขายในร้านขายเสื้อที่ตลาด เป็นที่
สนุกสนานครื้นเครง

ในขณะที่ชมเสื้อแสนสวยนั้น โต๊ะป๊ะได้
ออกมาแจกน้ำขนมมธุคนแก่ให้ทุกคนทาน
ไปหน้าหญิงสาวดูสุขใจตลอดเวลา เมื่ออยู่กับหน้า
เด็กๆ นัสิบคนหน้ามัสยิด

“ทานขนมเสร็จแล้ว หลานๆ ของโต๊ะ
ต้องชวนพ่อแม่ไปเยี่ยมเพื่อนบ้าน เยี่ยมญาติ
แล้วก็ไปกุโบรด้วยนะจ๊ะ”

“ทุกวันรายาไม่เคยเห็นปะ มะทำอย่างนั้น
เลย” อุมมีพูดขึ้น ดวงตาหญิงสาวมีคำถาม
ประหลาดใจ ในที่สุดก็ยิ้มยิ้มออกมาพร้อมกับ
บอกว่า

บางเสี้ยวในรอยกาล 15 อนุสรณ์ มาราสา

“เหรวจ๊ะ.ปีนี้หรือปีต่อ ๆ ไปต้องชวนให้ได้
นา..”

“จ๊ะ ”

เมื่อคืนนี้เธอฝันถึงเสื้อสีแดงตัวโปรด อยาก
เล่าเรื่องราวที่โต๊ะบิตะสอนในความฝัน แต่กลัวว่า
มะหาว่าเพื่อเจ้า ขนาดชนมวันก่อนทั้งสองยัง
ไม่ได้ทานเลย มะบอกว่ามันหวานเกินไป ไม่ดี
สำหรับสุขภาพของมะ ส่วนป๊ะบอกว่าทานแล้ว
เหนียวติดฟัน ขี้เกียจแปรง

“มะบอกป๊ะหรือยัง”

“ลูกมีตั้งหลายตัว วันร่ายาก่อนก็ยังใช้ได้
อยู่ลูกเพิ่งใส่ได้ครั้งเดียวเองนะจ๊ะ” มะไม่ใส่ใจใน
คำขอร้องเลย

“ยามิละอยากได้จริงๆนะจ๊ะ” ก็เธอรับปาก
โต๊ะบิตะไปแล้วนี่นา หากไม่ใส่เสื้อสีแดงแล้ว จะ
แก้ตัวกับแกที่มัสยิดได้ยังไงกันล่ะ

“ครูที่โรงเรียนก็สอนให้ประหยัดไม่ใช่หรือ
การซื้อบ่อยๆนะ มันฟุ่มเฟือยนะลูกนะ”

บางเสี้ยวในรอยกาล 16 อนุสรณ์ มาราสา

“แต่มะจ๊ะ....”

“เอาเถอะๆ จะบอกให้ป๊ะพัง แต่ไม่รับปากว่าจะได้นะจ๊ะ ” มะรับคงปากให้พันๆ อย่างนั้นเอง นี่คงรีบจะไปเดินแอโรบิคที่ศูนย์กีฬาอีกละสิ

ตั้งแต่สร้างบ้านหลังนี้ ป๊ะมะคุยเรื่องความประหยัด อาหารการกินไม่ค่อยคล่อง ความสุขที่พอมีค่อยลดหายไป เหมือนบ้านหลังงามมาแย่งชิงไม่รู้ตัว

ป๊ะนั่นทำงานบริษัทแห่งหนึ่งในตัวเมือง ต้องเร่งรีบขับรถออกจากบ้าน รีบพามาตอกบัตรเข้าโรงงานให้ทันตอนเจ็ดโมงเช้าเป็นกิจวัตร

ทั้งสองหารื้อกันว่าเพื่อเป็นการประหยัดค่าใช้จ่ายของครอบครัว ให้มะขายมอเตอร์ไซด์ ป๊ะจะซื้อรถสักคัน เพื่อไปกลับพร้อมกัน โดยไม่ต้องกังวลกับการส่งลูกไปโรงเรียนตอนเช้า

ตั้งแต่เข้าเรียนชั้นป.1 นั้น ความเป็นอยู่ไม่ค่อยสะดวกนัก ป๊ะเลย ให้ย้ายเข้าโรงเรียนในเมือง แก้ไขปัญหา ในขณะที่สองคนออกไปทำงาน

บางเสี้ยวในรอยกาล 17 อนุสรณ์ มาราสา

ปล่อยให้เธอเดินไปขึ้นรถตู้ที่ปากซอย พอเลิกเรียนยามี้จะกลับถึงบ้านก่อน ป๊ะจะแวะรับมะที่โรงงานกลับถึงบ้านราวๆหนึ่งทุ่ม หากวันไหนมะทำโอที ก็แทบไม่ได้พูดคุยเห็นหน้ากันเลย

“ลูกนอนหลับแล้วหรือ” แว่ได้ยินเสียงทั้งสองคุยกัน คงเข้าใจว่าเธอนอนหลับแล้วกระมัง หากไม่ได้เสียใจไปมัสยิด เธอก็นอนไม่หลับหรอกนะ

“อืมม.. ”

“บั้งซื้อเสื้อให้ลูกหรือยัง” ได้ยินมะทวงเรื่องเสื้อของเธอด้วยละ ลองฟังดูสิว่า ป๊ะตัดสินใจว่ายังไงบ้าง

“ตอนนี้บั้งปวดหัวเรื่องบริษัทจะมายึดรถเงินผ่อนธนาคารเดือนนี้ก็ยังไม่มีเลยสักบาท นี่เธอยังเอาเรื่องเสื้อแดงบ้างนั่นมาพูดได้ลงคออีกหรื” น้ำเสียงป๊ะฟังน่ากลัว เรื่องเสื้อเพียงตัวเดียวทำไมต้องอ้างรถยนต์ค้ำวงวดป๊ะด้วย

“บริษัทยึดรถได้อายชาวบ้านกันมั่งละ ”

บางเสี้ยวในรอยกาล 18 अनुसर्णी मारासा